ühe wõidulaenu paberi ostnud ning selle paberi piibli kaane alla pannud ja paberi ülekliistertand.

Seepeale ütles ta õnnis: see ei olla niisugune paber, nagu neid Hamburgist ja Kopenhaagenist meie maale saadetakse ja siis mõne kelmi ja ka kawalama koolmeistri läbi mõni hea rubla rumalate käest äranarritakse. Ei, see olla üks niisugune paber, mis ette iga aasta oma intressid saad ja kui õn kaalub, wõid weel üle selle mõne hea saa wõita. Ta käskis mind seda unustada, nagu poleks meil seda olemaski.

Wana isa käskis nüüd tütart rioli pealt piibli wõtta ja waadata.

Nüüd wast nägi tütar, et nende piibli kaane külge pärast pookija kliisterdamist üks kaunis kõwa kord paberit kogu üle kaane pandud oli; ta wõttis noa ja lõikas selle paberi sõrwadest lahti ja oh õnne — leidis sealt alt ühe wõidulaenu paberi.

Nüüd langes, see õnnetu, aga nüüd jälle õnnelik seitsme lapse ema põlwili ja tänas Jumalat ning ei leidnud sõnu oma wana isa tänada. Jah, niisugust rõõmu üleskirjutada ehk teisele rääkida, seal puuduwad meie ja ka teistes sõnarikkais keelis sõnad; seepärast, armas sõber, kui

kord on elu aegas puudus käes olnud, siis mõtle selle waese perekonna rõõmu-täius seie juure ja ära peta ennast sellega, kui ja arwad, et kirjameeste seltsid meie keele weel niipalju sõnu juure leiawad, et meie edespidi kurwastust ehk rõõmu tõeste nõnda kirjutada wõi rääkida wõime, kui naad tõeste on.

Just siis, kui esimene rõõmu tuhin juba möödas oli astus waene kirjutaja tuppa. Seal hüüdis ta naene: „Tule, armas mees, tule ja lange seie põlwili, et meie oma Jumalat täname, sest ta on meile abi läkkitand!“ Mees langes põlwili ja seesinane teine Marta palus: „Mu hing! kiida Jehowat ja kõik, mis minu sees on, tema püha nime!“ ja ta wana pime isa ütles oma „aamen“ senna juure.

Nüüd rääkis emand oma mehele, mida moodi neile Siionist abi tulnud.

Teisel hommikul wõttis kirjutaja wõidulaenu paberi ja jooksis K. kuntori seda rahaks tegema.

„Mis teie soowite?“ küsis kuntorist ta käest. — „Ma olen teid juba mõnda aega kurwa näulikult näinud meilt mööda minema.“ — Aga niipea, kui kuntorist selle paberi kirjutaja käes